Vrtnice

GLASILO ŽUPNIJE
SV. TEREZIJE DETETA JEZUSA
LJUBLJANA KODELJEVO

ŠT. 1 VELIKA NOČ 2024 2024 XLIV

Datum velike noči

Večina praznikov ima svoj datum, ki se praznuje vsako leto enako ne glede na to na kateri dan pade. Tak praznik je recimo božič, ki ga lahko praznujemo takoj po 4. adventni nedelji ali pa kar teden dni kasneje. Velika noč pa je praznik, ki se ga vedno praznuje na nedeljo. Zato tudi ne more imeti svojega »zacementiranega datuma«. Kako se torej določi katero nedeljo bomo praznovali veliko noč? Na prvem Nicejskem koncilu (cerkvenem zboru) so leta 325 določili, da se veliko noč praznuje na prvo nedeljo po prvi pomladni polni luni. Tako je lahko velika noč med 22. marcem in 25. aprilom. Vendar je potrebno poudariti, da Cerkev nikoli ni popolnoma sledila najnovejšim astronomskim odkritjem. V Katoliški Cerkvi je v uporabi formula, pri kateri lahko včasih pride do odstopanja za nekaj ur od realne polne lune. Velika noč je premakljiv praznik, zato se po datumu največjega krščanskega praznika določa tudi datume nekaterih drugih cerkvenih praznikov, kot so pepelnična sreda, Jezusov vnebohod, binkošti in praznik svetega Rešnjega telesa in kri.

Letos bomo veliko noč praznovali bolj zgodaj in sicer že 31. marca. Je pa tudi res, da smo med božičnim časom in postnim časom imeli le nekaj tednov premora. Zato pa bo čas med letom po končanem velikonočnem času daljši in bo trajal vse do adventa, ki se bo letos začel 1. decembra.

župnik Grega

IZPOVED...

... nekoga, ki se je ukvarjal z drogami (in kot pravi sam »pa še kaj bi se najdlo«)...

Bil sem na predavanju po katerem se je razvila tudi debata. Povsem slučajno sem bil povabljen in imel sem čas. Saj čas imamo vedno ampak vse je odvisno od tega, kako si ga razporedimo. Mimogrede – ne vem kako je pri vas ampak meni se najbolj zanimive stvari zgodijo povsem po naključju. Sicer pa pravijo, da je življenje velikokrat tisto, kar se ti zgodi in ne tisto, kar načrtuješ.

Naj mu bo ime Bojan. Že kot otrok se je počutil vsem odveč, imel je občutek, da ga nihče ne upošteva, nikjer se ni videl, našel. In potem je nekaj našlo njega: družba. Prijatelji. Vsaj mislil je da so. Bili so »ta glavni« ker so si upali, ker so držali skupaj, si pomagali ampak ne ravno v stvareh, ki veljajo v družbi za sprejeto. Povedal je kar veliko tega, bilo je sicer žalostno ampak ker je imel dar govora je bilo na momente celo zabavno.

Doma niso bili verni, na steni ni visel križ, visela je slika tistega, ki so nam ga citirali v osnovni šoli (»Učite se, učite se in še...«).

Veliko je potoval, prekupčeval, živel na »veliki nogi« in to je zahtevalo vedno več. Saj nekaj časa je šlo ampak želje so postajale večje od sposobnosti, dolg je naraščal. Sprevidel je da je vse skupaj šlo veliko predaleč, da je eskaliralo. Želel je »izstopiti« in da bi vrnil dolg je šel še zadnjič v Maroko po »robo«. Zalomilo se je, dobili so ga. Pristal je v zaporu... zapor kot si ga sploh ne predstavljamo. Po 50 v enem prostoru in če imaš denar imaš prostor na tleh, da lahko spiš. O kakšnih posteljah ali pogradih lahko samo sanjajo. Če si bil brez denarja je veljalo pravilo močnejšega... skratka huje od najhujše more. V podrobnosti o tem kako je on preživel ta zapor in kako je prišel ven se ni spuščal.

Prišel je nazaj domov čeprav doma že dolgo ni imel več. Bil je na dnu. In potem se je zatekel k veri. Kot je dejal mu ni preostalo prav nič drugega

kot to, da se je obrnil na Boga! Začel je iz nič, bil je brez vsega. Pričel je verjeti v Višjo silo, molil je nekaj po svoje ampak vedno se je obračal na Boga. Prišel je do spoznanja, da – dokler se je upiral misli na Višjo silo je bilo življenje muka. Ko pa se je prepustil in zaupal se mu je začelo dogajati. Počasi a vseeno se je pobiral.

Danes ima družino, firmo... in kot je dejal: danes Ga ne prosim več kaj si želim. Danes se Mu vsak dan posebej zahvalim za to kar imam! Njegovo vodilo je spodnja molitev:

Gospod, naj se bolj trudim

tolažiti kot biti tolažen,

bolj razumeti kot biti razumljen,

bolj ljubiti kot biti ljubljen.

Kajti ko dajemo, prejemamo.

Ko pozabljamo nase, najdemo mir.

Ko odpuščamo nam je odpuščeno.

Ko umremo, se prebudimo v

Večno Življenja. Amen.

Že dolga leta prostovoljno pomaga ljudem... imel je nekoga, ki je bil tetraplegik. Fantastično sta se razumela in - kot je dejal je bil tisti možakar hvaležen Bojanu, ker mu je stal ob strani, ga negoval, prevažal... in Bojan je bil hvaležen ker ne rabijo negovat njega. Človek resnično daje in se razdaja. Ne dela nobene reklame, nikogar ne prepričuje za karkoli. Pravi, da mora človek dejansko začutiti dno, da spregleda, da se spreobrne. Brezpogojno se preda in zaupa v boga, se prepusti. In karkoli se zgodi se zgodi z namenom. Nikoli ne bomo razumeli, kakšna je Njegova volja, samo prepustiti se moramo. In verjeti, da On dela za nas tisto kar je za nas ta trenutek najbolje.

Človek ne dela vedno tisto kar bi rad pa vendar je odgovoren za tisto, kar izbere! (J. P. Sartre)

M. R.

KOT BI SE VRNIL DOMOV

Je res, da je vsaka stvar za nekaj dobra. Tudi Covid. Mene je po 55. letih pripeljal nazaj v domačo, kodeljevško cerkev. Pred omenjenimi leti sem se, namreč, poročil in zapustil Kodeljevo in se preselil v Štepanjo vas. Od salezijancev k kapucinom. Resda sem občasno še obiskal cerkev. Bolj zaradi g. Petra Bogataja, mojega spovednika. Ej, se ga spomnim kot študenta teologije, ko je stanoval na Kodeljevem. Rad je poklepetal in se družil z nami ministranti. Midva sva pa v spovednici, poleg spovedi, obudila še kakšen spomin na tista leta.

Ko sem po dolgih letih prišel v cerkev, sem prišel kot domov. Začutil sem, da je to delček moje mladosti in otroštva. Kar naenkrat sem se videl kot šestletni, rdečelasi pobič, ki ga je starejši prijatelj povabil med ministrante. Oltar je bil takrat lesen, kot tudi prižnica. Povojna oblast ni dovolila nobenega nadaljevanja gradnje ali obnove stvari v cerkvi. Sploh so bili tisti časi težki za vse družine, ki niso bile po njihovo na pravi strani. Zaznamovani na vseh področjih. Seveda tudi otroci, ki se nam niti sanjalo ni, zakaj so nas gledali drugače, kot tiste, ki so bili iz »zgrajenih« družin. Ničkolikokrat sem slišal opazke afežejevskih žensk po Kodeljevem. Pa nisem vedel zakaj. Tudi ne, zakaj pljuvanje mame, ko sva hodila po ulici. Šele kasneje sem izvedel, da so bile družinske vrednote drugačne od tistih, ki so se priplazile iz mrzlih, ruskih zim.

Tudi vse, ki smo hodili v cerkev so zasmehovali, kot bedake. Zato smo se skupaj s starši in brati ter sestrami skrivali pred javnim izpostavljanjem in govorjenjem, da hodimo v cerkev. Pa kaj, ko so še v šoli preverjali pripadnost. Na začetku leta je učiteljica vedno ukazala naj vstanemo tisti, ki hodimo k verouku. Verjetno jo je jezilo, ker so bili med vstalimi večina odlični učenci.

Salezijanski dom in druženje sta nam, prav zato, pomenila kot neke vrste zatočišče. Tam smo bili ne samo pri mašah,

ampak tudi kot veroučenci, ministranti, ali pa samo prijatelji v druženju. Duhovniki so nam bili, v tistih časih, drugi starši. Okorn, Hribšek, Levstik … Na izletih smo jih klicali strici, ker bi ljudje takoj zastrigli z ušesi, če bi jih nagovarjali z gospodom.

Vsi ti spomini priletavajo kadarkoli stopim v svetlobo vitražev na južni strani cerkve. Na tisti strani, kjer je bilo nogometno igrišče Slovana. In so bile, prav zaradi zgrešenih žog, mreže na oknih. Točno vem, kje sta sedela moja starša, točno vem, kje je na desni strani v prvih klopeh sedela tista drobna svetlolasa deklica, ki je povzročila hitrejše bitja srca. Posebej so globoko v kotičkih spomina spravljene šmarnice. V meni odmeva » Spet kliče nas venčani maj¨. In seveda vrvežavo druženje po končanem obredu.

Dokončno sem spoznal, da v življenju vernih, obstajata dva domova. Tisti domači z družinsko toplino, ki daje ob dobri družinski klimi lepo popotnico za življenje, predvsem na duševnem in telesnem področju.

In drugi dom, tam v tihoti večne lučke. Tam kjer ob prvih spoznavanjih božjih skrivnosti in bližini Boga spraviš v torbo življenja vse, kar ti na duhovnem področju pomaga na poteh življenja. Ki so velikokrat še kako ovinkaste in klančaste.

Škoda, da nekateri nimajo dveh domov! Svet bi bil lepši!

Gospod, kadar bo čas klical k odhodu,

naj odprem svojo culo življenja.

Mogoče boš med smetmi našel

tudi kaj lepega.

Ne bo veliko, ampak Ti ne sodiš po veličini.

Vem, da boš še najbolj vesel odkruškov dobrega.

In dejanj ljubezni.

Mogoče boš vesel.

Peter Bergant

MATURANTSKA ČRTICA

Gledal je, kako pred njim v polnem zagonu deluje petnajst superračunalnikov. Zaganjali so se in obrazi pred njimi so bili resni, zamišljeni. Bili so zelo lepi. Po štirih letih šolanja na gimnaziji so nekatera znanja usvojili; postala so del njih. Večina tega, kar so se učili, je že izginila, doživela postopen izbris, zatemnitev … Ampak nekatere reči pa so ostale del njih in so se izrisovale na obrazih. Obrazih pooseblјene izobrazbe. Mnogi izmed njih se bodo že čez nekaj dni bolj ukvarjali z utapljanjem svojih velezmogljivih biočipov v alkoholu, a vendar bo ta izpral le nekaj fasade, ogrodje pa bo ostalo. Večina procesorja se bo postopno prenovila z odnosi in z leti, a temelj je doštukan, postavljen je bil pa že davno nazaj. Morda celo pred začetkom časa, kdo bi vedel.

Gledal jih je, kako pišejo: resni, zamišljeni, lepi. Projiciral je nanje, kaj vse jih v življenju čaka, s čim vse se bodo morali soočiti, kaj vse bodo morali doživeti, da bodo njihovi obrazi postali popolno izoblikovani, izdelani v vseh podrobnostih in z žarečimi očmi polnimi veselja in hvaležnosti za vse kar je (in česar ni). Morda so mu bili zato sedaj tako všeč, po celem letu rednega srečevanja v vsakdanjih okoliščinah, ker so bili sedaj v odločilnejših trenutkih, ker se jim je zdelo, da gre za biti ali ne biti …

Čeprav sta matura in bivanje na splošno na dveh tako različnih nivojih, da so zanje tako odločilni trenutki pravzaprav čisto banalni, skoraj brez pravega pomena; rezultat so zgolj popisani papirji, ki skušajo odslikati, kaj se nahaja v sinaptičnih povezavah.

Prijazno jih je gledal in si mislil, da bi – če bi lahko – vsem dal najvišje ocene; da bi jih razvedril, jim pregnal skrbi. A tako bi vse uničil. Dogodek bi razvrednotil in celotna mistika bi bila končana. Iniciacijski obred intelektualistično poneumljene družbe bi bil prekinjen, mladi na prehodu v odraslost bi bili sprejeti med odrasle brez,

da bi si to prislužili, brez, da bi jim nekdo točno določil mesto na katerega spadajo. Zasluženo ali ne. Kljub temu: še dobro, da ni smel pomagati. Da je bil le del togega sistema, ki nikomur nič ne podari, le komu kaj vzame. Če milost predpostavlja naravo, potem sreča predpostavlja zahtevnost.

Rok Kastelic

FILM O MAGDALENI GORNIK: ZGODBA O ZAUPANJU, VERI IN MISTIKI

Ekipa Studia Siposh je v začetku leta 2023 pričela s produkcijo filma o Magdaleni Gornik z naslovom Okronana. Magdalenina zgodba ponuja veliko načinov, kako jo prikazati v filmu. V Studiu Siposh so ustvarili 40-minutni igrano-dokumentarni film, kjer intervjuji povzamejo najpomembnejše trenutke iz Magdaleninega življenja, igrani deli in animacije pa nam približajo njen čas in doživljanje.

Snemanja so potekala od februarja do novembra vsakih nekaj tednov. Potrebnega je bilo veliko materiala, da so se različne zgodbe povezale v celoto. Medtem ko so nekajkrat snemali tudi na Gori, predvsem v cerkvi in okolici, so snemanja potekala po vsej Sloveniji. Projekt sta vodila David Sipoš in Elza Rebol, pri scenariju pa je sodeloval še Matjaž Feguš. Vseh sodelujočih je bilo več kot 100, od tega pred kamero okoli 80. Dve igralki sta upodobili Magdaleno Gornik. Gala Vrezec je odigrala prizore iz otroštva, Sara Gorše pa tiste iz odraslega obdobja.

Bolj posebno je bilo zimsko snemanje cerkve na Gori, ko se je ekipa soočila z razmerami podobnimi tistim ob Magdaleninem pogrebu. Obe igralki sta se za potrebe snemanja tudi pogumno podali v višino. Gala je visela v plezalnem pasu, Saro pa so dvignili z dvigalko med drevesne krošnje.

Premiera filma je bil 23. februarja v Sodražici ob spominskem dnevu

Magdalenine smrti, sledile pa bodo projekcije po Sloveniji, ki so objavljene na spletni strani Studia Siposh. Film je namenjen vsem - tistim, ki že poznajo Magdaleno in tistim, ki se z njo še niso srečali. Ekipa upa, da bodo s filmom približali njeno življenje in poslanstvo ter med gledalci prebudili lepoto vere, stvarstva in zaupanja v Boga, ki je bil pomemben del Magdaleninega življenja.

Elza Rebol

NOVO LETO PO TAIZEJSKO

Evropsko srečanje mladih je srečanje, ki se za čas vsakega novega leta odvija v enem izmed evropskih mest in poteka pod okriljem taizejskih bratov, ekumenske redovniške skupnosti iz vasice Taize v Franciji. Kdor je že kdaj obiskal ta kraj, lahko pove, da tam začutiš poseben utrip, ki te ne pusti ravnodušnega. Čeprav sem bila stara enajst let, ko smo z družino potovali po Franciji in se za en dan ustavili tudi v tej vasici, je molitev v kapeli z brati in mladimi iz najrazličnejših držav, prav tako različnih veroizpovedi, v meni pustila vtis spokojnosti, miru in povezanosti – čeprav sem bila kot otrok bolj nezaupljiva do tujcev. ☺ Mladi (tudi iz naše župnije), ki so tam preživeli kakšen daljši košček poletja, pa lahko povedo svojo izkušnjo, ki je gotovo še veliko bogatejša.

Taizejski bratje so pred več kot šestdesetimi leti začeli organizirati Evropska srečanja, da bi utrip Taizeja ponesli v domove ljudi. Želeli so, da bi bilo to vsakoletno »romanje zaupanja« za mlade, kot se ta srečanja imenujejo še danes. Sama sem se kot srednješolka prvič udeležila tega srečanja v švicarskem Baslu in zame ta izkušnja ostaja v zelo lepem spominu. Najbolj zaradi prijetnega starejšega para, ki nas je gostil, in večernih molitev v areni z več tisoč glavo množico mladih. In ne bom tajila, tudi spoznavanje Basla je bilo vredno doživetje. ☺

Gotovo sta ti dve izkušnji v meni okrepili željo, da bi bila letos ponovno del taizejskega srečanja, ki se je odvijalo prav v Ljubljani! Z Juretom sva bila hitro enotna, da bi rada pomagala pri organizaciji v župniji, zato sva postala del t. i. »pripravljalne ekipe«, ki smo jo sestavljali Lara, Iva, Neža, Špela, Matej P., midva, župnik Grega in prostovoljka Marjorie iz Brazilije. S pripravami smo začeli približno dva meseca pred samim srečanjem. Najbolj obsežen del teh priprav je bilo gotovo iskanje zadostnega števila župljanov, ki bi bili pripravljeni sprejeti romarje. S skupnimi močmi nam je to zelo dobro uspelo, saj smo do srečanja poiskali domove za približno devetdeset romarjev. Hvala vsem našim gostiteljem za odprtost in gostoljubje!

Za tem so sledile še priprave programa v župniji; organizacija jutranjih molitev, dopoldanskega programa, dveh svetih maš v jezikih naših romarjev, festivala narodov (praznovanje novega leta) in vsega ostalega, kar je bilo še potrebno postoriti, da se tak dogodek, kolikor se le da, gladko odvija.

Prvi romarji-prostovoljci so nas obiskali že 26. decembra, ostali mladi pa so prišli k nam 28. decembra in ostali vse do 1. januarja. V tem času sobivanja, ki je bil poln različnih interakcij, občutij, za nas organizatorje tudi dela, smo doživeli veliko lepih trenutkov. Zame je bil že sprejem mladih v župnišču enkraten čas, ko si lahko poklepetal s »tujci« in je veliko od njih vračalo toliko energije in dobre volje, da je bilo, kot bi se pogovarjal z dobrimi prijatelji. V spominu mi bo ostalo tudi igranje pri naših jutranjih molitvah, kjer smo sestavili pravi taizejski orkester, pa velika igra, ki smo jo pripravili tokrat ne za naše oratorijance, ampak za nekoliko starejše, ki so bili prav tako razigrani in razvneti za različne aktivnosti, povezane s Slovenijo (Hvala tudi vsem soanimatorjem, kjerkoli ste v teh dneh pomagali!). Imeli smo še predavanje Inštituta Integrum o krščanskem pogledu na spolnost, ki se

je zelo dotaknilo nekaterih mladih, ki so na koncu izrazili hvaležnost, da smo organizirali takšno predavanje. Pa festival narodov, ki se mi zdi, da mu v Ljubljani ni bilo enakega, kjer bi se ljudje imeli bolje, kot smo se imeli mi! Kdor je imel kaj časa, je obiskal tudi kakšno delavnico v mestu in se pridružil zvečer v Stožicah, kjer je odmevala taizejska molitev …

Polno čudovitih vtisov, ki upam, da bodo še dolgo odzvanjali v meni. Hvala vsem, s katerimi sem lahko delila to izkušnjo »romanja zaupanja«.

Maja Marinko

TVOJ POSEBEN DAR

V petek, 19. januarja smo se odpravili pevci otroškega zbora v kočo v Bohinju na duhovno-družabni pevski vikend. Pripravljalna ekipa: Enya, Elizabeta, Mia, Maruša in Boštjan je za vse pripravila presenečenje. Pred kočo so nas v temi pričakale prižgane bakle, v koči pa visok kup palačink. Bilo je zelo čarobno in sladko!

Naslednji dan smo ob pravljici Tvoj poseben dar avtorja Maxa Lucada odkrivali in spoznavali svoje talente. Drug pri drugem ter sami pri sebi smo ugotovili, da ima vsak svoje darove. Vsak naš dar je zelo dragocen, tako za nas kot tudi za druge, saj lahko s svojimi darovi sebi in drugim lepšamo in bogatimo življenje. Ugotovili smo, da vseh svojih talentov najbrž še ne poznamo. Da tudi odrasli v svojem življenju odkrijejo še marsikateri dragocen talent za katerega prej niso vedeli, da ga imajo. Zelo pomembno je, da svojih darov ne skrivamo ali se jih ne sramujemo, saj bi to pomenilo kot bi prižgano

svetilko postavljali pod mernik (po Mt 5, 15). Podarjenih darov se veselimo in jih razvijamo tudi, če je to včasih nekoliko težje in se je za to potrebno potruditi, vztrajati, vaditi …!

Po slastnem kosilu smo šli na letos težko pričakovani sneg. V dneh pred našim odhodom je končno zasnežilo in nam pobelilo bližnji travnik in gozdno cesto za sankanje in druge zimske norčije. Vsekakor brez manjših nesreč pri prekopicevanju po snegu ne gre. A nič hujšega nam ni preprečilo spusta s sankami v dolino, kjer smo se v kapeli v Srednji vasi srečali z Jezusom. V adoraciji smo slavili in se zahvaljevali našemu čudovitemu Stvarniku za obilje podarjenega. V kočo smo se vračali že v temi med hojo in sankanjem navzgor (s pomočjo Lade Nive). Nekaj trenutkov smo tudi opazovali žareče zvezdno nebo. Obdajala sta nas tema in tišina – le ta v zelo

redkih trenutkih, ko smo se ustavili in ji prisluhnili.

Po večerji smo imeli delavnice: kuharsko (naredili smo sladico za nedeljsko kosilo), likovno (okrasili smo si svoje platnene vrečke) ter »kvačkarsko«. Letošnji hit je bila prav slednja delavnica in ne boste verjeli, še danes nekatere od deklic pridno obračamo v svojih rokah kvačko in volno. Vedno bolj spretno. Včasih doma, včasih pa kar med šolskimi odmori in celo med poukom, če prej opravimo vse obveznosti, ki nam jih da učiteljica.

Vikend smo zaključili z mašo, ki jo je imel župnik Grega.

Bilo je čudovito!

Vesna, Anže, Jerca, Nada

KAO BEND, KULTURNI VEČER IN PRAVI DOM

Nekaj dni po Prešernovem dnevu smo ta kulturni praznik v kodeljevski dvorani že tradicionalno obeležili z dobro glasbo v izvedbi KAO benda. Letos smo člani benda ta večer z navdušenjem pričakovali v tretje, med pripravami pa nam je pogled večkrat ušel v preteklost, ko smo se na kodeljevski oder podali prvič. No, pravzaprav je bila ravno to ena izmed novosti letošnjega »KAO koncerta« - tokrat smo si oder dejansko postavili! Malo z višine je bil tako še lepši razgled na dvorano, ki so jo naše družine, prijatelji in sožupljani čisto napolnili. Druga novost večera so bile nove kombinacije zasedb, ob katerih se vedno zabavamo že na vajah, npr. ko Ano učimo bas ali pa »shaker« - letos je bila prav ona najbolj avanturistična. Upamo, da so variacije inštrumentov tudi vam malo začinile večer. Zagotovo pa je nekaj aranžmajev popestril naš gost, Matevž, ki se nam je z violino v roki pridružil za nekaj pesmi in tako poskrbel za pravi zvok tanga, rock balade in znane popevke. Za nas najbolj prelomna novost letošnjega kulturnega večera, pa je bila naša prva avtorska pesem, katere besedilo gre nekako tako:

Doma

Kje je moj dom?
Je tam, kjer voda tiho šumi?
Je tam, kjer stena proti nebu kipi?
Kje je moj dom?

Kje je moj dom?
Je tam, kjer ptica v daljavi žgoli?
Je tam, kjer zvezda na nebu žari?
Kje je moj dom?
Kje sem doma?
Tam, kjer je moj vzdih slišan
In moja misel videna,
kjer moja je solza obrisana,
tu sem doma.

Kje je moj dom?
Voda je molčeči hlad
Stena mi prebuja tihi strah
A kje je moj dom?

Kje je moj dom?
Pesem izgubi se v temni mrak,
Zvezda izgori v minljivi prah
A kje je moj dom?
Kje sem doma?
Tam, kjer je moj vzdih slišan
In moja misel videna,
kjer moja je solza obrisana,
tu sem doma.

Nosila bi ga s sabo,
Skrila ne vem kam, da bi le ostal pri meni,
Da bi lahko bila doma.
A ne morem ga drzati,
saj prihaja in odhaja
In vsakič odnese del srca s seboj.
Naj boli, naj tečejo solze
Samo da bo laže, laže čakati na vlak,
ki pripelje dom nazaj.

Kje je moj dom?
Kje je moj dom?
Ne iščem kraja,
Iščem srce.

Čeprav sama nisem avtorica besedila in se mi tudi zdi dovolj jasno, morda namenim temu še nekaj besed: Odgovor na vprašanje, kje sem doma, je malce bolj kompleksen kot recitiranje neke ulice in hišne številke. Opažamo, da

noben fizičen kraj sam po sebi, pust in prazen, ne bi zares zaslužil tega imena – stene ne poslušajo naših zgodb in mize si ne delijo z nami smeha in solz. Kaj torej dom sploh je? Morda je velikokrat boljše vprašanje, kdo nam je dom; kdo so tisti ljudje, ob katerih se počutimo varne, ki nas sprejemajo, ki nam nudijo mir in ljubezen. To so tisti naši najdražji, ki jih ves čas nosimo s seboj. Ti ljudje pa ob odhodu tudi odnesejo del nas s seboj, odnesejo nam del doma, ne glede na to, kako močno se ga želimo oklepati. A čakali bomo odprtega srca, da se naš dom vrne – dom, ki ga bomo vedno iskali; dom, ki je srce nekoga drugega.

Še enkrat se vam zahvaljujemo za vašo udeležbo na kulturnem večeru, bučne aplavze, rože in lepe besede. Veseli smo, da nas spremljate na naši poti; z vašo podporo je Kodeljevo resnično dom našega KAO benda.

Se vidimo spet prihodnjič,

Lara Rozman, »KAO« kitaristka

ISKALNICA

V vsaki povedi poišči eno od naštetih besed, povezanih s prihajajočimi prazniki (niso po vrsti!). Skriva se lahko znotraj ene daljše besede, lahko pa tudi v dveh ali treh besedah. V eni povedi pa sta skriti celo dve besedi.

Primer:

SLAVA: Kraljeva SLA VAm bosta prinesla pismo.

Besede: POTICA, ZVONOVI, SAMOTA, VSTALI, VERONIKA, ŽEBELJ, OLJSKA GORA, STRAH

Ko je zjutraj prišel v hlev, sta Liza in Dora že pomolzli krave.

»Danes je veliki petek, strogi post. Rahlo sem že lačen, ampak do požrtije ni več dolgo.«

S pravo osebno vero ni kakor z verjetnem v horoskope in duhove.

»Se ti zdi Poljska gorata država?« je vprašala lepotica.

Anže beljakov ni dovolj stepel, zato se je orehovo pecivo sesedlo.

Iz Bosne so mu prinesli bakreno džezvo, novi indukcijski štedilnik pa je ni zaznal.

»Kupi dobro šunko. Samo tako bo zajtrk res prazničen.«

Meta in Rok Kastelic

Za **SVETI KRST** Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Na srečanje prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki in izjavo o botrstvu. Na srečanju se bomo poglobili v pomen in potek zakramenta svetega krsta, zato so na srečanje vabljeni tudi botri.

BOTER pri krstu ali birmi je lahko odrasel in zgleden katoličan. To pomeni, da je prejel zakramente (krst, spoved, obhajilo, birmo, cerkveno poroko), redno hodi k nedeljski sveti maši in ne živi v izven-zakonski skupnosti.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca pred poroko, da uredimo predporočni zapisnik. Zanj potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti starejši od šestih mesecev. Pred poroko morate opraviti tečaj priprave na zakon (tečaj za zaročence). Na drugem srečanju se pripravimo na potek obreda poroke. Pred poroko je zelo priporočljivo, da oba zaročenca opravita tudi zakrament svete spovedi.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se najprej dogovorite na Žalah, potem pa se oglasite v župniji, v kateri je pokojnik živel. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, Z župnikom se boste pogovorili o poteku krščanskega pogreba. Ob pogrebu se priporoča, da se za pokojnika darujejo pogrebna sveta maša, sveta maša 7. dan po pogrebu in sveta maša 30. dan po pogrebu. Prav tako se priporoča, da se za pokojnika daruje sveta maša vsaj enkrat letno (na obletnico smrti). Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

OBHAJILO ZA BOLNIKE se deli na prve petke v mesecu. Če želite opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo ali zakrament BOLNIŠKEGA MAZILJENJA na domu pokličite župnika. Prav tako pa se lahko z župnikom dogovorite za reden mesečni obisk na domu.

izdala: ŽUPNIJA LJUBLJANA - KODELJEVO
Ob Ljubljanici 34, 1000 Ljubljana
odgovarja: Grega Valič, SDB
telefon: 041 261-870
e-pošta: zupnija.kodeljevo@gmail.com
spletna stran: kodeljevo.donbosko.si
oblikoval: Primož Antloga

ŽUPNIJSKA PISARNA
Uradne ure so v torek, sredo in četrtek od 14.00 do 15.00 ure in vsak dan po sveti maši. Po dogovoru se lahko oglasite tudi izven uradnih ur.

SVETE MAŠE
med tednom: 7.30 in 19.00
ob nedeljah: 8.30, 10.00 in 19.00

Hvala vsem piscem!

Oddaja člankov za Terezikine Vrtnice

je do nedelje 15. 9. 2024.

marinko.urban@gmail.com.

Obilo navdiha!